

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/102/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8125206929
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2026:8125206929.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

9 29Csp/102/2025

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XX, XXX XX D., právne zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 31 954 448 proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 900 EUR takto

rozhodol:

8 29Csp/102/2025

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 EUR v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietť.

III. Priznávať žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo sumy priznaného primeraného finančného zadostučinenia, o výške ktorých bude rozhodnuté v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

7 29Csp/102/2025

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 1.9.2025 sa voči žalovanému domáha zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 900 EUR za porušenie jeho spotrebiteľských práv konštatovaných v základom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17Csp/10/2025.

2. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 17Csp/10/2025 zo dňa 27.5.2025, ktorý nadobudol právoplatnosť 17.7.2025 súd určil 10 neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX uvedených v bode 7. zmluvy, v článku VIII. bode 8.1 a 8.4 Dohody o poskytnutí služby ako aj v bode 8.2, 8.3, 8.7, 14.1, 14.4, 14.6, 16.6, 18.1, 18.2 a 18.2.1. zmluvných dojednaní k zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX.

3. Ako spotrebiteľ si uplatňuje primerané finančné zadostučinenie za porušenie svojich spotrebiteľských práv, ktoré bol nútený brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má sankčnú,

odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má aj funkciu relutárnu, ktorá predstavuje obohatenie spotrebiteľa vo výške primeraného finančného zadosťučinenia proti dodávateľovi za to, že spotrebiteľ podstúpil súdne konanie, v ktorom bol ako spotrebiteľ na súde úspešný. Slovo primeraný má viacero synonym a jedným z nich je slovo spravodlivý. Výška primeraného finančného zadosťučinenia, preto nemôže mať len symbolický význam, nakoľko primerané finančné zadosťučinenie len v symbolickej výške nemôže byť primerané ani spravodlivé. Ak má primerané finančné zadosťučinenie reálne plniť svoj účel, tak je to možné len jeho priznaním v takej výške, aby malo nielen deklarovanú sankčnú, odradzujúcu a relutárnu funkciu, ale aby malo tieto funkcie aj reálne.

4. Aj keď výška primeraného finančného zadosťučinenia sa nedokazuje a súd ju ustanovuje voľnou úvahou, tak kritéria z ktorých by mala voľná úvaha vychádzať, vyplývajú z intenzity porušenia spotrebiteľského práva zo strany dodávateľa. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia, by takýmto kritériom mala byť aj recidíva porušovania spotrebiteľského práva s tendenciou zvyšovania primeraného finančného zadosťučinenia pri zistení opätovného a opakovaného porušenia spotrebiteľského práva.

5. Nakoľko neprijateľná zmluva podmienka pod bodom VII. obsahuje peňažný nárok proti spotrebiteľovi poukazuje na rozsudok Okresného súdu v Žiline pod sp. zn. 14C/295/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina pod sp. zn. 11Co/471/2015 a v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR pod sp. 6Cdo/127/2017, ktorými bolo priznané primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.194,98 eur, čo predstavuje 20-násobok poplatku, ktorý bol určený za neprijateľný.

6. Primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 900 EUR. Nárok ako ho požaduje, zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný v zmluve použil 8 neprijateľných zmluvných podmienok a za každé z týchto porušení spotrebiteľského práva si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100 EUR. Zároveň má za to, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko zmluva obsahovala nesprávnu výšku RPMN a žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil o sumu 148,37 EUR, pričom právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je premlčané. Najviac žalovaný si voči nemu uplatnil rozhodcovskú doložku, ktorú súd určil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a podal na rozhodcovský súd žalobu o zaplatení 1.225,41 EUR. Na základe tejto žaloby súd aj vydal rozhodcovský rozsudok dňa 27.3.2013. Tento bol exekučným titulom pre začatie exekúcie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 82Er/658/2013, avšak súd žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol.

7. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. V odôvodnení vyjadrenia uviedol, že z podanej žaloby nie je zrejma žiadna skutočnosť, na základe čoho žalobca požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 eur za každý jeden určovací výrok rozsudku. Takéto zdôvodnenie žaloba neobsahuje. Najvyšší súd SR napr. v rozhodnutí 7Cdo/91/2020 uviedol, že výška primeraného finančného zadosťučinenia bude vždy závislá od výsledkov posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Vo vzťahu k uplatnenému nároku považuje žalovaný za podstatné zohľadniť, že súdne konanie sa začalo 7 rokov potom, ako Okresný súd Prešov zamietol žiadosť o vydanie poverenia pre súdneho exekútora v roku 2013. Nielen počas 7 rokov, ale ani predtým žalovaný nevykonával žiadne úkony, ktorými by uplatňoval akékoľvek ustanovenie, resp. nárok z ustanovenia, ktoré bolo určené za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Začatiu súdneho konania 17Csp/10/2025 nepredchádzala žiadna konkrétna situácia, ktorá by predstavovala pre žalobcu nevyhnutnosť súdnej ochrany na odstránenie nepriaznivého stavu, ktorý nielen neexistoval ale ani ho žalobca subjektívne nepociťoval. Primerané finančné zadosťučinenie je takým nárokom, ktorého priznanie má primárne opodstatnenie za situácie, pri ktorej spotrebiteľ musel uplatňovať svoje práva na súde, teda najmä preto, že dodávateľ od neho niečo požadoval plniť a pod.. Avšak za situácie, kedy minimálne viac ako 7 rokov žalovaný nič od žalobcu nepožadoval je sporným, čo konkrétne by malo zdôvodniť takú výšku žalovanej sumy.

8. Žalovaný namieta ďalej voči výške žalovaného nároku aj to, že žalobca odôvodňuje uplatňovaný nárok skutočnosťami, ktoré nemajú v žiadnom súdnom rozhodnutí a teda neboli uvedené ako porušenie spotrebiteľských práv žalobcu; konkrétne ide o tvrdenie o bezúročnosti úveru a o tom, že malo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia.

9. V podanej žalobe žalobca poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Prešov vydané v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 82Er/658/2013, ktorým bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia. Ide o rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia z dôvodu neprijateľnosti rozhodcovskej doložky. Žalovaný namieta premlčanie akéhokoľvek nároku na primerané zadosťučinenie uplatňované v spojitosti s výrokom IX. rozsudku zo dňa 27.5.2025 z dôvodu, že takýto nárok si žalobca mohol uplatniť už na základe uznesenia Okresného súdu Prešov zo dňa 29.6.2018 pod sp. zn. 82Er/658/2013. Zároveň namieta duplicitu uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie v spojitosti s výrokom II. a III., oba tieto výroky totižto vychádzajú z jedného skutkového základu, pričom aj podľa odôvodnenia rozsudku 17Csp/10/2025 sú odôvodnené jedným spoločným odôvodnením.

10. Žalobca v rámci repliky zotrval na dôvodnosti ním uplatneného nároku.

11. Od 01.07.2024 nadobudol účinnosť nový zákon o ochrane spotrebiteľa č. 108/2024. Z ust. § 53 ods. 1 citovaného zákona vyplýva, že ustanovenia tohto zákona sa použijú na zmluvu uzatretú po 30.06.2024. Vznik právnych vzťahov zo zmlúv uzatretých pred 01.07.2024 a nároky vzniknuté z týchto zmlúv sa posudzujú podľa právnych predpisov účinných do 30.06.2024.

12. V zmysle vyššie uvedeného, potom súd prvej inštancie v súvislosti s uplatneným nárokom na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia postupoval podľa zákona č. 250/2007 Z.z., keďže predmetom sú nároky vyplývajúce z porušenia spotrebiteľských práv žalobcu zo zmluvy o úvere uzatvorenej medzi stranami sporu ešte 31.3.2010.

13. Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámení obsahu rozsudku 17Csp/10/2025, zmluvy o revolvingovom úvere, všeobecných zmluvných dojednaní, rozhodcovským rozsudkom ako aj uznesením 82Er/658/2013 zistil tento skutkový stav:

14. Žalobca v konaní pod sp. zn. 17Csp/10/2025 sa domáhal určenia 9 neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v bode 7. zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.X.XXXX, ďalej zmluvných dojednaní v bode 8.1 a 8.4 Dohody o poskytnutí služby ako aj zmluvných podmienok uvedených v zmluvných dojednaniach k predmetnej zmluve o revolvingovom úvere konkrétne v bode 8.2, 8.3, 8.7, 14.1, 14.4, 14.6, 16.6, 18.1, 18.2 a 18.2.1.

15. Súd I. inštancie žalobe vyhovel rozsudkom zo dňa 27.5.2025 s dátumom právoplatnosti 17.7.2025.

16. Žalobca poukázal na to, že na základe predmetnej zmluvy bol rozhodcovským súdom dňa 27.3.2013 vydaný rozhodcovský rozsudok, ktorým mal byť žalobca spolu s ďalším dlžníkom zaviazaný na úhradu nároku vyplývajúceho z predmetnej zmluvy, konkrétne vo výške 1.225,41 EUR s príslušenstvom ako aj zmluvnej pokuty vo výške 0,05 % denne zo sumy 987,67 eur od 29.2.2012 do zaplatenia s dátumom právoplatnosti 14.6.2013.

17. Žalovaný na základe uvedeného exekučného titulu navrhol vykonať exekúciu návrhom doručeným súdnemu exekútorovi 7.8.2013. Súd I. inštancie uznesením zo dňa 29.6.2018 pod sp. zn. 82Er/658/2013 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol pre neprijateľnosť rozhodcovskej doložky.

18. Podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

20. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

21. Ak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

22. Zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 48/2022 nesporne vyplýva, že pre priznanie práva na zadosťučinenie spotrebiteľa, ktorý úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5, tretia veta zák. č. 250/2007 Z.z. je rozhodujúcim kritériom primeranosť požadovaného zadosťučinenia; jeho konkrétnu výšku určuje súd úvahou so zreteľom na okolnosti každého jednotlivého prípadu.

23. Z odôvodnenia uvedeného stanoviska, ako aj rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 nesporne vyplýva, že v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. má právo na primerané finančné zadosťučinenie každý spotrebiteľ, ktorý si na súde úspešne uplatní porušenie práva, alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, prípadne osobitnými predpismi. Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ako aj funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa, ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, teda ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie, či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.

24. Z uvedeného potom jednoznačne vyplýva, že žalobca v konaní 17Csp/10/2025 si ako spotrebiteľ voči žalovanému ako dodávateľovi úspešne uplatnil porušenie svojich spotrebiteľských práv v zmysle ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 298 CSP a to určením neprijateľnosti zmluvných podmienok.

25. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, avšak žalobe vyhovel iba čiastočne.

26. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv, povinností, z okolností na strane žalobcu ako aj žalovaného a okolností, za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

27. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

28. Za daného stavu vzhľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých sa úspešne domáhal na súde, je nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Je nepochybné, že žalobca v základnom konaní bol nútený podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho práv ako spotrebiteľa, ktoré bol nútený brániť. Neuviedol, či konanie žalovaného a následne domáhanie sa neprijateľnosti zmluvných podmienok viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného je napr. vznik nepriaznivej majetkovej a sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok KS PO pod sp. zn. 7CoCsp/32/2020, 7CoCsp/123/2020).

29. Keďže žalobca nepreukázal, že konanie žalovaného a následne domáhanie sa určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok malo negatívne následky na vznik jeho nepriaznivej majetkovej alebo sociálnej situácie, súd I. inštancie s poukazom na okolnosti prípadu, považoval primeranú výšku zadosťučinenia sumu 100 EUR.

30. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol na to, že nebola judikovaná bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru ani vznik bezdôvodného obohatenia žalovaného z predmetnej zmluvy a to ani z judikovaných neprijateľných zmluvných podmienok; pričom žalobca sa porušenia svojich spotrebiteľských práv domáhal po 14 rokoch po realizácii poslednej úhrady splátok úveru a takmer 7 rokov potom ako bola zamietnutá žiadosť o vydanie poverenia s poukazom na neprijateľnú rozhodcovskú doložku.

31. Na základe uvedených skutočností, potom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcii účinného odradzujúceho prostriedku ochrany (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/136/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

32. Súčasne vyhodnotil ako nedôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovaným, keďže nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bol uplatnený v rámci 3 - ročnej premlčacej doby, ktorá plynie v zmysle ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka odo dňa keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz a týmto dňom je deň právoplatnosti rozhodnutia (rozsudok KS PO pod sp. zn. 2Co/96/2019, 2Co/137/2016 a 23Co/29/2018).

33. Čo sa týka úspešného uplatnenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku.

34. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde a či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia vydaného vo veci samej. Z uvedeného teda vyplýva, že až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo konštatované porušenie spotrebiteľského práva žalobcu zo strany žalovaného ako dodávateľa, začne plynúť všeobecná 3 - ročná premĺčacia doba na uplatnenie si nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z.. Tento záver súdu prvej inštancie je podporený aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.1.2019 pod sp. zn. 6Cdo/127/2017.

35. Z obsahu uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukazuje aj stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 48/2022 nesporne vyplýva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Na základe uvedeného, potom vzhľadom na dátum právoplatnosti rozsudku 17Csp/10/2025 bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatnený v rámci 3-ročnej premĺčacej doby a preto je námietka premĺčania vznesená žalovaným nedôvodná.

36. Podľa § 255 ods. 1,2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

37. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

38. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

39. Civilný sporový poriadok nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP, ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. BECK).

40. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom

bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

41. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

42. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia v lehote 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

2 29Csp/102/2025

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.